Lupta de la Schitul Tarnița

Aci se afla la 1001 m. înălțime, un schit tainic, uitat de oameni; îi zicea Tarnița. Trei călugări bătrâni înălțau în sfânta bisericuță, rugăciuni fierbinți lui Dumnezeu, pentru victoria armatei române. De ani de zile nu se mai întâmplase ca picior de om să ajungă până la ei. Nimeni, nu tulburase cu nimic, adânca pace sfântă a codrilor de stejar. Doar numai pasările cerului, aduceau alături de rugăciunile fierbinți ale cuvioşilor călugări, ciripitul cântecului lor dumnezeesc.

Şi iată că, în dimineața ajunului de Crăciun, un obuz de tun duşman, sparse odată cu liniştea seculară şi Casa Domnului, împroşcând zidurile Sfântului Schit, cu sânge românesc.

Şi atunci, în timp ce batalioanele apărau Sfânta Mânăstioară, cuvioşii călugări, făcând adânc semnul crucii ca să alunge satana din cugetul inamicului, au intrat, senini şi liniştiți în sfânta bisericuță, au îngenunchiat, şi ridicând ochii spre Dumnezeu, s-au rugat; s-au rugat fierbinte în fața altarului pe care un obuz inamic îl spărsese în două, în clipa când ei au intrat pe uşa sfântă a bisericuței.

Şi au rămas acolo, mult timp; până când, rând pe rând, i-au acoperit mormanele de pietre şi cărămizi ce curgeau din păreții şi bolta Casei lui Dumnezeu, sfărâmată până la pământ de obuzele de oțel al bandelor civilizate.

Afară, în preajma zidurilor mânăstirei, pe un picior de plai, Batalionul căpitanului Bălan, aştepta înfrigurat, dinspre apus, izbirea duşmană. Şi mai în jos puțin spre miazăzi, Batalionul căpitanului Acrivescu, având tovarăşi la dreapta şi la stânga lui, frânturi din batalioanele regimentelor 55 şi 68 Infanterie, aştepta şi el să oprească pe pângăritori.

Şi iată că dinspre apus, pădurea se umple cu puzderie inamică; pe cărarea tăinuită plină cu zăpadă, se ridică la deal pe piciorul de plai, firul inamic, venind agale, în gura morții, şerpuind ca un balaur ucigaş, din poveşti. Şi căpitanul Bălan, păunaşul codrilor şi spaima nemților, îi lăsă să se apropie; aproape, cât mai aproape, iar degetul îi tremură nerăbdător pe trăgaciul mitralierei. Şi odată, Dumnezeu îi duce în minte, altarul sfărâmat de obuzul inamic din schitul Tarnița, şi în urechi aude un cântec de rugăciune al mamei lui, de departe, din țara cotropită de duşmani şi pe şosele vede în noroiul groaznic, zvârcolindu-se bătrâni, copii şi femei sub bomba aeroplanului inamic, şi atuncea apasă pe trăgaciul mitralierei.

Lupta începe. Pădurea hăuie de pocnetul obuzelor şi al grenadelor. Gloanțele plescăie prin pomi, parcă ar fi mii de păsărele ciocănitori. Trupurile căzute sângerează zăpada. Dar, cine mai poate lupta cu puzderia inamică care năvăleşte din toate părțile şi înconjoară batalionul, din care n-a mai rămas decât o mână de viteji?

Şi totuşi, nimeni nu se retrage. Iată-l pe căpitanul Bălan, mic şi îndesat, cu căciula în cap apăsată pe sprâncene, cu arma în mână acum, cu baioneta pusă, cum trage în toate părțile, în picioare, sprijinit de un stejar de veacuri, ca un haiduc din vremea lui Tudor.

Iată cum vitejii argeşeni se ridică cu toții în picioare şi rezemați de pomi, trag glonț după glonț, fără încetare.

Dar, alpinii germani vin necontenit, umplu golurile, răsar ca furnicile de pretutindeni, şi înconjoară batalionul.

Şi atunci aşezându-se în rânduri dese, ostaşii cu baioneta la armă, se reped asupra inamicului, într-un strigăt sălbatic de "Ura".

Un glonț, străpunge pe viteazul căpitan; dar el împunge mereu cu baioneta şi scârțâitul lamei ucigătoare în trupurile duşmane se amestecă cu acel al zăpezii înghețate sub picioarele luptătorilor, şi cu răcnetul luptei ce umple pretutindeni pădurea.

Sângele a umplut mantaua căpitanului Bălan şi curge râu în zăpada albă, roşind-o ca para focului. Şi viteazul îngălbeneşte sleit de puteri, brațele-i tremură, picioarele nu-l mai țin, pădurea se învârteşte în jurul lui, amețitor; abia simte cum brațe multe vânjoase îl apucă, ca prin vis aude vorbe străine de limba lui şi vede figuri aprinse, apoi cade cu arma în mână, şoptind printre buze: "Înainte copii", "Tot înainte, pentru Patrie şi Rege".

Aşa a fost şi la batalionul căpitanului Acrivescu.

Aşa s-au luptat pe viață şi pe moarte vitejii argeşeni contra batalioanelor de alpini germani. În fața locotenenților Ungureanu Ştefan şi Păun Gheorghe comandanții companiilor a 2-a şi a 3-a, mormane de trupuri inamice dormeau somnul de veci, pe care bravii ofițeri li-l trimiseră din arma şi din baioneta lor.

Şi numai izbiți de moarte, şi nemaiputând face nici o mişcare, a putut inamicul să pună mâna pe ei după ce îşi făcuseră datoria cu prisosință.

Iar resturile, copleşite de puzderia inamică, s-au retras încet, cu baionetele însângerate întinse, mereu cu fața la inamic, şi au coborât în vale spre satul Găgeşti, unde au întins avantposturile.

Noaptea se lasă din nou neagră şi îngheţată. O linişte adâncă, înfiorătoare, stăpâneşte toţi munţii; numai sus, deasupra, în creştetul înalt al muntelui, la schitul Tarniţa, un clopot dăngăne a jale.

Cum de-a mai rămas cu sunetul viu acest clopot şi cine l-o fi trăgând şi pentru ce?!

Şi această întrebare şi-o pune în minte fiecare din ostaşii chinuiţi, dar cu adâncă şi mare nădejde în puterea fără de margini a bunului Dumnezeu.

În noaptea anului nou 1917, Regimentul, din care nu mai rămăsese decât vreo 200 de oameni, se întări cu 600 de oameni străini trimişi de Centrul de Instrucţie şi ocupă terenul din marginea satului Ireşti şi până pe dealul Voloşcanilor.

Aici, a stat vreo săptămână, până în ziua de 6 ianuarie când veni vestea că ruşii o să ne schimbe de pe poziţie, că iar ne vin în ajutor. Dar, noi ştiam ajutorul lor, că îl mai cântărisem odată pe lângă Mizil.

Trecu o zi, dar nici urmă de rus. Comandantul Regimentului, maiorul Nicolescu Alexandru, întreabă Brigada la telefon, ce e cu ruşii?

Brigada îi răspunde: "Au plecat de ieri să vă schimbe, aveţi răbdare, ei merg încet, sunt oameni cu socoteală".

Pe la 5 după amiază, maiorul trimite pe sublocotenentul Bunescu[42]*:*

– Ia du-te dumneata, domnule, spre ei în recunoaştere, poate au greşit sectorul.

Ofiţerul pleacă. Începuse să se însereze. Se strecoară printr-o pădurice de tufe. Doi agenţi de legătură cu el. Coborând la vale, cum era întuneric, îl trăzneşte un miros straşnic de vin şi aude nişte cântece pe limbă străină.

– Mă, ce să fie asta, zice ofiţerul către agenţii lui?

– Trebuie să fie vreo cramă aproape, d-le sublocotenent.

La vreo 50 de paşi, într-adevăr o cramă.

Se apropie; în faţa cramei, vreo zece ruşi, trântiţi în zăpadă, dormeau somnul beţiilor; vreo patru cântau alăturea.

Ofiţerul cu oamenii intrară în cramă. Aprind o lumină; crama pe un sfert era plină cu vin, câteva butoaie săltate ca nişte bărci, pluteau în vin.

Lângă un butoi, doi ruşi, cărora numai capetele şi umerii li se vedeau din băutura vărsată, dormeau somnul drepţilor beţivi.

Trecuseră pe lumea cealaltă, aşa cum poate visaseră ei cândva, să moară înecaţi în vin.

---

[42] Sublocotenentul Bunescu Ioan, comandant de pluton la Compania a 3-a.

Scârbit, ofițerul iese în pragul cramei.

– Rumânski, Rumânski, na poziția noi. Noi avangarda Regiment, noi legătura Rumânski, predai poziția, zice unul din cei ce mai trăiau încă, pentru nefericirea noastră.

Ofițerul se uită lung la el. Ăştia ne sunt aliații, gândeşte el? Ăştia ne schimbă? În mâna ăstora, lăsăm noi sectorul? Ăştia ne apără? Ăstora să le încredințăm noi paza pământului scump şi sfânt ce ne-a mai rămas?

Rusul se uită la ofițer, cu o figură îndobitocită. Se scoală de jos şi clătinându-se se apropie.

– A, vinovat, vinovat gospodin Rumânski Ofițer.

Şi salutând gata să cadă, întinse mâna ofițerului.

Sublocotenentul Bunescu, îşi reținu două perechi de palme ce erau să-i scape pe obrazul soldatului rus, îi întoarse spatele şi împreună cu agenții de legătură plecă spre Regiment.

Începuse să ningă uşor.

În urma ofițerului, agenții vorbeau în şoaptă; îşi blestemau zilele.

Pe la vreo nouă ceasuri sublocotenentul Bunescu, ajunse la coliba maiorului.

A povestit tot ce a văzut, zicând că mai departe nu s-a mai dus, căci dacă avangarda rusească era aşa, ce trebuie să fi fost grosul.

Maioru, dădea din cap mereu; pe urmă după ce ofițerul a terminat, şi-a prins capul în podul palmelor şi sprijinindu-şi coatele pe genunchi, a rămas dus pe gânduri.

Afară ningea de-a binelea. Vântul zvârlea pumni de zăpadă prin frunzişul uscat al colibei maiorului.

În tranşeele înzăpezite, observatorii priveau cu ochii aprinşi, înainte, cu armele gata, pe când de sus cădeau peste ei milioanele de fulgi.

În sfârşit, a doua zi, ruşii ne-au schimbat[*]*.*

Regimentul a trecut să se odihnească în satele Străoani şi Drăguşani.

Aici, cu oamenii primiți, s-a întocmit din nou Regimentul pe trei batalioane.

După cinci luni de lupte şi de zbucium continuu, în care vitejii argeşeni luptaseră zi şi noapte, cunoscând atât zilele frumoase cât şi pline de amar, prin creştet de munți, prin văi, pe dealuri şi pe câmpii, tocmai din munții Făgăraşului şi până în cei ai Vrancei, iată în sfârşit că a venit o zi când pentru

---

[*] Schimbarea de poziții cu trupele ruse s-a încheiat la ora 4 p.m. în ziua de 8 ianuarie.

scurt timp, cei ce mai rămăseseră din vitejii luptători argeşeni, să poată dormi un somn liniştit, într-o casă omenească şi pe un pat creştinesc. De cinci luni dormeau numai pe pământul gol sau sub pământ, în apă, în noroi şi în zăpadă tremurând de ger sau de umezeală, osteniți, flămânzi şi goi şi fără adăpost.

Dar, o răsplată, trebuia să vie; cineva ştia suferințele lui 4 Argeş, şi acel cineva care le cunoaşte pe toate — M.S. Regele — veni în ziua de 16 ianuarie 1917 şi trecu Regimentul în revistă, îi mulțumi pentru curajul lui fără seamăn şi umplu drept răsplată cu decorații, pieptul ofițerilor şi soldaților viteji.

O lună de zile, schimbând din când în când cantonamentul, Regimentul s-a odihnit.

La 16 februarie, el porni în marş, spre satul Mărăşti, unde schimbă de pe poziție regimentele 62/70 şi 44/68 [infanterie].

Regimentul avea să arate iarăşi că, vitejia numelui său nu piere, şi că norii de o clipă ce aruncase puhoiul duşman, nu întunecă pentru multă vreme, seninul unei glorii străbune.

El se refăcu din nou, aproape cum plecase la început, întrucât primi atât ofițeri noi cât şi trupă proaspătă, care împreună cu vechiul rămas, număra acum peste 70 ofițeri şi 1662 trupă[43].

Soldați români
Găgești 1917